

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 511/2014-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti A. S., zastúpenej spoločnosťou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Milan Ficek, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 412/2000 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 412/2000 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Okresnému súdu Čadca **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 412/2000 konal bez zbytočných prietahov.

3. A. S. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Čadca povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť A. S. trovy konania v sume 417,98 € (slovom štyristosedemnáť eur a deväťdesiatosem centov) na účet spoločnosti JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 511/2014 z 9. septembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. S. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 412/2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie bolo začaté právnou predchodkyňou sťažovateľky ešte v roku 1999, keď podala okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

Okrem toho, že sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, navrhuje, aby jej priznal finančné zadostučinenie 30 000 € a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 1855/14 z 24. septembra 2014 doručeným ústavnému súdu 2. októbra 2014, v ktorom okrem iného uvádza:

„V danej veci boli v určitých časových úsekoch spôsobené zbytočné prietahy v konaní, čiastočne však zavinené aj samotnými účastníkmi konania (podávanie nejasných alebo neúplných podaní), ale aj zbytočné prietahy spôsobené postupom súdu.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu z 24. septembra 2014 k sťažnosti bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania, z ktorého k predmetu sťažnosti boli relevantné tieto:

„22.3.1999 - návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti s prísl, zákonný sudca JUDr. Amália Paulerová, vec zapísaná pod sp. zn. Nc 2320/99...

25. 5.1999 - výzva pre právneho zástupcu navrhovateľky...

18.10.1999 - výzva pre práv. zást. navrhovateľky...

3.4.2000 - dožiadanie na OS Děčín 27.4.2000 - dožiadanie vybavené

12.5.2000 - dožiadanie na OS Frýdek-Místek, vybavené 29.5.2000

29.5.2000 - sudkyňa nariadila spis previesť do reg. C, spis zapísaný pod sp. zn. 10 C/412/2000, zákonný sudca JUDr. Štefan Marťák

2.6.2000 - referát sudcu (výzva na sup (súdny poplatok, pozn.), žiadané správy, výzva pre práv. zást. navrhovateľky)...

17.8.2000 - rozšírenie návrhu

11.9.2000 - sudca nariadil doručiť návrh účastníkom na vyjadrenie

2.11.2000 - sudca vytýčil termín pojednávania na deň 9.1.2001, odročené na neurčito

24.1.2000 - rozšírenie návrhu

31.1.2001 - doručený spis súdnej komisárky - osvedčenie vyhlásenia o vydržaní...

1.3.2001 -sudca vytýčil termín pojednávania na deň 19.4.2000, odročené na neurčito za účelom vykonania ohliadky na mieste samom

7.6.2001 - výzva na zloženie zálohy na trovy ohliadky...

12.7.2001 - odvolanie odporkyne voči uzneseniu o povinnosti zložiť zálohu

31.7.2001 - sudca nariadil zaslať spis na krajský súd

11.10.2001 - spis vrátený z KS Žilina, uznesenie zrušené...

16.10.2001 - sudca nariadil zaslať rozhodnutie KS účastníkom...

10.9.2002 - výzva - uznesenie na zloženie zálohy

26.11.2002 - odvolanie navrhovateľky voči uzneseniu

28.11.2002 - sudca nariadil zaslať spis na KS

14.3.2003 - návrat spisu z KS - zrušené uznesenie

18.3.2003 - referát sudcu - sudca nariadil doručiť rozhodnutie KS...

23.6.2003 - práv. zást. navrhovateľky predložil potvrdenie o osobných a majetkových pomeroch...

5.9.2003 - uznesenie - priznané oslobodenie od sup navrhovateľke...

12.2.0004 - práv. zást. odporkyne 1/ predložil potvrdenie o osobných a majetkových pomeroch a žiadosť o oslobodenie od sup...

5.5.2004 - uznesenie - odporkyni priznané oslobodenie od sup

11.5.2004 - práv. zást. navrhovateľky predložil rozšírenie návrhu

8.6.2004 - výzva pre navrhovateľku na odstránenie väd podania

6.7.2004 - úprava návrhu...

30.8.2004 - návrh zaslaný odporcom na vyjadrenie

28.11.2004 - uznesenie - ustanovená opatrovníčka pre odporcov na neznámom mieste...

7.3.2005 - výzva pre navrhovateľku na odstránenie väd podania...

5.4.2005 - upravený návrh...

4.1.2006 spis opatrením pridelený JUDr. Kičurovi Kajetánovi

6.3.2006 - úprava návrhu

14.8.2006 - urgencia práv. zást. navrhovateľky...

18.4.2007 - uznesenie - súd pripustil vstup do konania na strane odporcov doručoval sa návrh na vyjadrenie

4.7.2007 - spis opatrením pridelený na konanie Mgr. Golisovi...

7.2.2008 - sudca vo veci vytyčil termín pojednávania na deň 28.3.2008, odročené na 30.5.2008...

30.5.2008 - pojednávanie, odročené na 15.7.2008 za účelom vykonania ohliadky

15.7.2008 - ohliadka na mieste samom...

30.7.2009 - uznesenie, sudca vytyčil termín pojednávania na 4.9.2009, odročené na neurčito

16.10.2009 - späťvzatie návrhu voči odporcom

7.12.2009 - spis opätovne pridelený JUDr. Marťákovi...

18.5.2010 - spis pridelený na konanie Mgr. Golisovi...

14.1.2011 - uznesenie

28.2.2011 - čiastočné späťvzatie návrhu...

5.6.2013 - vo veci nariadený dohľad nad plynulosťou konania

7.1.2014 - spis pridelený na konanie JUDr. Židekovej...“

Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že okresný súd v priebehu roka 2014 až do 3. septembra 2014 vykonal na základe pokynov zákonnej sudkyne iba niekoľko jednoduchých procesných úkonov (výzvy smerované k účastníkom konania).

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 16. októbra 2014, v ktorom okrem iného uviedla:

„Z vyjadrenia porušovateľa základného práva je zrejmé, že tento už na začiatku konania vedel, že pre rozhodnutie vo veci samej bude potrebné vykonať aj ohliadku na mieste samom. V zmysle vyjadrenia sa táto ohliadka konala až dňa 15. 07. 2008, t. j. takmer po desiatich rokoch odo dňa začatia konania. Z vyjadrenia ďalej vyplýva, že v období pred vykonaním ohliadky, ako aj po nej, sa v konaní vyskytovalo niekoľko časových úsekov, počas ktorých súd nekonal, resp. nekonal efektívne. Uvedený postup porušovateľa základného práva v konečnom dôsledku spôsobil neprimerané prietahy v konaní a zásah do sťažovateľkiných základných práv tak, ako to vyplýva z podanej ústavnej sťažnosti.“

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 24. septembra 2014, ktoré ústavný súd považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že spory týkajúce sa určenia práv k nehnuteľnostiam patria do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a po právnej stránke ich nemožno považovať za zložité (napr. IV. ÚS 257/09). V okolnostiach danej veci ústavný súd pripúšťa určitú mieru skutkovej

zložitosti vzhľadom na veľký počet účastníkov konania, ktorý sa mení aj v súvislosti s právnym nástupníctvom po účastníkoch už zomrelých, ale táto okolnosť aj vzhľadom na charakter okresným súdom vykonaných procesných úkonov v žiadnom prípade nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktoré v čase meritórneho rozhodovania ústavného súdu nebolo ani po viac ako 15 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené.

2. Čo sa týka kritéria správanie sťažovateľky (právnej nástupkyne po pôvodnej navrhovateľke T. F.) ako účastníčky konania, ústavný súd síce pripúšťa, že niektoré procesné úkony sťažovateľky mali nedostatky, ktoré bolo potrebné na výzvu okresného súdu odstraňovať, no podľa názoru ústavného súdu tieto skutočnosti zásadným spôsobom neovplyvňovali dĺžku napadnutého konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorého uplatnením ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd konštatuje, že v prípade sťažovateľky došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene doterajšej účastníčky konania pôvodnej navrhovateľky T. F., a to na základe univerzálnej sukcesie (dedenie). Keďže univerzálna sukcesia automaticky vyvoláva procesnoprávne nástupníctvo, okresný súd nemusel uznesením túto zmenu pripustiť. Uvedená skutočnosť má podľa názoru ústavného súdu zásadný význam na vymedzenie obdobia, ktoré podlieha posúdeniu namietanej protiústavnosti konania okresného súdu, pretože v uvedenom prípade v dôsledku zmeny účastníčky konania nedošlo k vzniku nového procesnoprávneho vzťahu, ako to je pri zámene účastníka, ale k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávneho vzťahu.

S prihliadnutím na tento záver ústavný súd nemá pochybnosť o tom, že sťažovateľka môže relevantne namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo zmene

účastníčky konania v súvislosti s procesným nástupníctvom v rámci dedičského konania (m. m. I. ÚS 52/2001, IV. ÚS 16/05).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby konanie ani po viac ako 15 rokoch od jeho začatia nebolo právoplatne skončené (napr. IV. ÚS 82/201, IV. ÚS 371/2013).

Aj keď vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania nie je potrebné osobitne vymedzovať konkrétne obdobia nečinnosti, ústavný súd napriek tomu poukazuje na to, že:

- okresný súd až po takmer 3 rokoch od podania návrhu na zmenu konania v máji 2004 túto zmenu pripustil až v apríli 2007,
- okresný súd až po viac ako 5 rokoch ustanovil opatrovníka účastníkom konania, ktorých pobyt nie je známy,
- o späťvzatí návrhu proti odporcom v 2., 4., 5., 6., 13. – 26. rade okresný súd rozhodol až po viac ako roku od podania tohto návrhu a o návrhu z februára 2011 o ďalšom čiastočnom späťvzatí okresný súd dosiaľ nerozhodol vôbec,
- ohliadku na miestne samom potrebnú na posúdenie veci okresný súd vykonal až 15. júla 2008, t. j. takmer po 10 rokoch odo dňa začatia napadnutého konania.

Ústavný súd konštatuje, že zodpovednosť okresného súdu za spôsobné prietahy v napadnutom konaní nie je možné ospravedlniť ani viacnásobnými zmenami zákonných sudcov, ku ktorým v jeho priebehu došlo.

Ústavný súd poukazuje na to, že aj okresný súd vo svojom vyjadrení z 24. septembra 2014 k sťažnosti svoj podiel na zodpovednosti „za zbytočné prietahy v konaní v určitých časových úsekoch“ priznal.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu porušené, prikázal mu napriek tomu, že sťažovateľka sa toho nedomáhala, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádza.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadost'účinenia v sume 30 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukazuje okrem iného na to, že neprimeraná dĺžka konania jej spôsobuje zdravotné problémy a vyvoláva pocity napätia a právnej neistoty.

Cieľom finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho

porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na celkovú doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 10 C 412/2000, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, keď sa sťažovateľka stala účastníčkou konania na základe univerzálnej sukcesie až v priebehu konania v roku 2006, ako aj skutočnosť, že posudzované konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 5 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti spoločnosťou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Milana Ficeka. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €, a pri treťom úkone právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá je 804 €.

Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2013

a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2014 predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 7,81 € a 1 x 8,04 €) sumu 417,98 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky spoločnosti JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2014